

Bemærkninger til forslaget

I alt 112.000 mennesker har nu været på sikkerhedskursus i en lille uge. Det har kostet 200 mill. kr.

En lang række samstemmende udsagn fra personer, der har deltaget i sådanne kurser, har godtgjort, at der er tale om tidsspilde, som lovgiverne næppe har haft i sinde, da arbejdsmiljølovens § 9, stk. 3, blev vedtaget.

Den pågældende lovbestemmelser lyder i al sin enkelthed:

»Arbejdsgiveren skal give såvel sikkerhedsudvalgets som sikkerhedsgruppernes medlemmer lejlighed til at erhverve sig den fornødne viden om eller uddannelse i sikkerhedsmæssige spørgsmål.«

Ordene »viden om eller uddannelse i« kan umuligt forstås sådan, at alle skal have en uddannelse. Der står udtrykkeligt »eller«, hvilket ikke blot åbner mulighed for, men direkte forudsætter,

at den fornødne viden kan gives på anden måde end gennem uddannelse, f.eks. gennem udlevering af skriftligt materiale til hjemmestudium.

Arbejdsministeren har på dette felt som på næsten hele arbejdsmiljølovens område overfortolket lovgivernes hensigter og nedbrudt respekten for sikkerhedsarbejdet.

Det er ingen undskyldning, at der i kommenterede udgaver henvises til, at det er arbejdsmarkedets parter, der med arbejdstilsynets tilslutning har truffet beslutning om de 32 timer. For det første er det ikke arbejdsmarkedets parter, der skal fortolke lovene, og for det andet har arbejdsministeren ensidigt støttet de mest bureaukratiske, kostbare og formynderiske synspunkter.

Derfor bør folketingsretten nu sætte tingene på plads, således at det for fremtiden i hvert fald ikke kan siges at være folketingsretten skyld, at sikkerhedsuddannelserne er endt som en farce.